

Δεν χρειαζόμαστε «Δασκάλους Εμπιστοσύνης», αλλά Ρωμιοσύνης.

Γράφει ο Δημήτριος Νατσιός.

Δεν θυμάμαι πότε, έχει αρκετά χρόνια, δημοσιεύτηκε σε μεγάλης κυκλοφορίας εφημερίδα, σκιτσογραφία που ερμήνευε αριστοτεχνικά το πρόβλημα που ονομάζεται παιδεία. Το σκίτσο παρίστανε δύο ίδιες εικόνες, στις οποίες πρωταγωνιστούν τα ίδια πρόσωπα. (Η λέξη «σκίτσο», ιταλική, όπως και το γνωστό «σκετς», είναι αντιδάνεια από την ελληνική λέξη «σχέδιο»).

Τα δύο, λοιπόν σχέδια-σκίτσα παραπέμπουν σε σχολική αίθουσα, όπου γίνεται παραλαβή βαθμών από τους γονείς, τρίμηνο ή τετράμηνο. Στο πρώτο σκίτσο η ημερομηνία γράφει 1975. Το δεύτερο, ας πούμε, 2020. Στο πρώτο οι δύο γονείς, οργισμένοι, είναι στραμμένοι προς το παιδί τους-μαθητή, που ακούει με σκυμμένο κεφάλι και του λένε την φράση: «Τι βαθμοί είναι αυτοί;». Στο δεύτερο, της “θαυμαστής” εποχής μας, είναι στραμμένοι προς τον δάσκαλο και του λένε την ίδια φράση: «Τι βαθμοί είναι αυτοί;». Το παιδί, πλέον, δεν είναι απέναντι, αλλά δίπλα τους και χασκογελά χαιρέκακα. Όντως μεγαλοφυής περιγραφή της μετάλλαξης της χρεοκοπίας, του διασυρμού της παιδείας του σχολείου, της οικογένειας.

Και τα πράγματα συνεχώς χειροτερεύουν. Απανωτά τα κρούσματα βίας και ανομίας εντός του σχολικού χώρου. Μαθητές μαχαιροβγάλτες, γονείς ξυλοκοπούν ή απειλούν απροκάλυπτα δασκάλους, μαθητές εξυβρίζουν, προπηλακίζουν εκπαιδευτικούς.

Πριν από λίγες ημέρες μαθητές σε Γυμνάσιο-Λύκειο των Αθηνών, αφού σακάτεψαν στο ξύλο συμμαθητή τους, έσπευσαν κορδωμένοι και πασιχαρείς, να αναρτήσουν και φωτογραφία τους στο διαδίκτυο, όπου» αμετανόητοι χρησιμοποιούν υβριστικό λεξιλόγιο, θέλοντας να δείξουν ότι καταφέρνουν να παραμείνουν απτόητοι, παρά τον σάλο που έχει προκληθεί και τις ενδεχόμενες ποινικές κυρώσεις που τους περιμένουν». (εφ. “Πρώτο Θέμα”, 13-2-2020). Μάλιστα η τροπαιούχος φωτογραφία τραβήχτηκε μες στο αστυνομικό τμήμα του Βύρωνα. Βεβαίως-βεβαίως “τα παιδιά” αφέθησαν ελεύθερα «προκειμένου να επανεκτιμηθεί η υπόθεση» και ...λοιπά και λοιπά. Το θέμα έχει και συνέχεια. Ο δικηγόρος της οικογένειας κατήγγειλε ότι δέχτηκε τηλεφώνημα όπου σε σπαστά ελληνικά τον απείλησαν να σταματήσει τις δηλώσεις «γιατί θα τον βρουν σε χαντάκι». Ενώ ιδιοκτήτης τοπικού καναλιού, ο οποίος παρευρέθηκε σε γενική συνέλευση γονέων, απειλήθηκε από γονείς να μην ανεβάσει στιγμιότυπα, διότι διαφορετικά «θα τον θάψουν κάτω από τη γη». Η υπουργός Παιδείας έσπευσε στο Λύκειο και αφού χαρακτήρισε το γεγονός πρωτοφανές, το καταδίκασε απερίφραστα και εξήγγειλε τον θεσμό του «Δασκάλου Εμπιστοσύνης». Μάλιστα. (Αν μπει στον κόπο η κ. υπουργός θα συναντήσει τέτοια “πρωτοφανή” επεισόδια σε όλα σχεδόν τα σχολεία της χώρας).

Με το συμβάν στο σχολείο, ξετυλίχτηκε όλη η φθορά και η διαφθορά που υπέστη η ελληνική κοινωνία από τα συνεχή και ανηλεή της διεστραμμένης «Νέας Εποχής». Παιδιά που λειτουργούν μες στην σχολική αίθουσα σαν... αγέλη λύκων ανθρωποφάγων. Γονείς εγκληματικά ανώριμοι, ουσιαστικά ανύπαρκτοι. (Ο Αλέξανδρος Δουμάς πατήρ έγραφε χαριτολογώντας ότι, «επειδή ο Θεός δεν μπορεί να βρίσκεται παντού, γι’ αυτό έφτιαξε την μητέρα». Η τωρινή μητέρα σήμερα κυνηγά καριέρες ή έχει αναθέσει την ανατροφή των παιδιών της, στον τρίτο γονέα, το διαφθορείο που λέγεται τηλεόραση ή διαδίκτυο). Γονείς, που για να μην τσαλακωθεί το όνομά τους, σπεύδουν και καλύπτουν ανήκουστες για άλλες εποχές, ανομίες των παιδιών τους, φορτώνοντας την ευθύνη στα συνήθη υποζύγια, τους εκπαιδευτικούς, τους οποίους απειλούν και καθυβρίζουν.

Γονείς που λησμονούν την μεγάλη αλήθεια που αντηχεί στους αιώνες από τον χρυσοστομικό άμβωνα: «Ου γαρ το σπείραι ποιεί πατέρα μόνον, αλλά το παιδεύσαι καλώς· ουδέ το κυήσαι μητέρα εργάζεται, αλλά το θρέψαι καλώς». (αγ. Χρυσοστόμου, «Λόγος Α΄ περί της Αννης», Migne 54, 636). Σωστή παιδεία και ανατροφή σημαίνει γονέας και όχι μόνον «σπορά και κύηση». Το να πετροβολούμε τους δασκάλους και να τους ελέγχουμε για ελλιπή εφημερία είναι η εύκολη, εκτονωτική αντίδραση. «Για όλα φταίει το σχολείο». Μα το σχολείο είναι εικόνα της κοινωνίας μας.

“Από αυτή την άποψη, δεν θα έπρεπε να είναι τόσο εύκολο για μερικούς από εμάς να καταδικάζουμε τους νέους ότι έχουν πάρει λάθος δρόμο. Οι νέοι δεν έχουν πάρει λάθος δρόμο, όχι. Απλώς -και αυτό είναι το πιο τραγικό- βαδίζουν μπροστά από εμάς στον δρόμο που εμείς τους δείξαμε να βαδίζουν. Εμείς είμαστε αυτοί οι οποίοι στην πράξη βάζουμε πάνω απ’ όλα τα υλικά αγαθά και τα χρήματα. Εμείς με τα λόγια μεν εξαιρούμε τα υψηλά, αλλά ασχολούμαστε ολημερίς με τα χαμηλά. Εμείς στην καλύτερη περίπτωση, μιλάμε για αρχές και αξίες, αλλά στην πράξη ενεργούμε έτσι, θα ήταν παράλογο να έχουμε από τους νέους την απαίτηση να βαδίζουν άλλο δρόμο. Απλώς, αφού πρώτα τους διδάξαμε εμείς, τώρα μας διδάσκουν αυτοί, δείχνοντάς μας που οδηγεί ο δρόμος που εν τη αφελεία μας επιλέξαμε να βαδίσουμε”. (Γ. Τσέντος, “Η κρίση στην Παιδεία”).

Να επανέλθω στην αντίδραση της υπουργού Παιδείας. Ο «Δάσκαλος Εμπιστοσύνης». Μυρίζει από μακριά η εξαγγελία αριστερόστροφη κeno-τομία. Δεν χρειαζόμαστε «δασκάλους εμπιστοσύνης», αλλά Δασκάλους Ρωμιοσύνης.

Κάποτε το έθνος είχε αυτόν τον δάσκαλο. Ήταν ο δάσκαλος που κρατούσε στο ένα του χέρι το Ευαγγέλιο και στο άλλο τον Όμηρο, που μιλούσε για Πίστη, Γλώσσα και Πατρίδα και που έβλεπε τον εαυτό του θεματοφύλακα της ελληνικής παράδοσης, από τον Τρωικό πόλεμο και τον Βασίλειο Βουλγαροκτόνο ως την ευλογημένη επανάσταση του 21΄ και την ιστορία του Παπαρρηγόπουλου. Ο δάσκαλος εκείνος, δεν ήξερε πολλά πράγματα-νέες τεχνολογίες, ευρωπαϊκά προγράμματα, ξένες γλώσσες και λοιπές ... δράσεις. Όχι. Γνώριζε όμως αρχαία ελληνικά και ιστορία και μετέδιδε την φλόγα της ψυχής του, πολλές φορές με πολλή ρητορική, αλλά πάντοτε με εντιμότητα, συνέπεια και ευθύνη. Ήταν ο λόγιος Έλληνας δάσκαλος, που ευτύχησε να έχεις στις Παιδαγωγικές Ακαδημίες, καθηγητές αναστήματα. Τον δάσκαλο αυτόν τον κλόνισε, τον

πολέμησε, τον εκδίωξε από το σχολείο η πατριδοφάγος θολοκουλτούρα του νεοσταλινισμού. Στον δάσκαλο εκείνο εμπιστεύονταν οι γονείς τα παιδιά τους και ήξεραν ότι θα βγει το γερά αρματωμένο σχολιαρόπαιδο, με τα αειθαλή γράμματα του Γένους. Είναι ο δάσκαλος που όταν το απαιτούσε η περίπτωση, άφηνε το κοντύλι και έπιανε το καριοφίλι. Ήταν ο ποιήσας και διδάξας. Διαβάζω στο ωραίο βιβλίο του Χρ. Ζαλοκώστα «Πίνδος», σελ. 194 (εκδ. «Εστία»).

«Η εχθρική αντεπίθεση του Μαρτίου έχει εκδηλωθεί. Το 731 έχει μεταβληθεί σε ηφαίστειο. Οι φαντάροι μας, πεσμένοι με την κοιλιά στους λάκκους των οβίδων, πυροβολούν, χωρίς διακοπή, για να συγκρατήσουν το εχθρικό πεζικό.

Ο δάσκαλος – έτσι έχει βαφτίσει τον διοικητή του ο λόχος, γιατί δημοδιδάσκαλος είναι το επάγγελμά του – με προβιές και επιδέσμους, γύρω από τα κρυοπαγημένα πόδια του, αντί για παπούτσια, χωρίς να προφυλάγεται τρέχει νευριασμένος από διμοιρία σε διμοιρία και δίνει οδηγίες.

– Μην πυροβολείτε στα στραβά, παιδιά! Μην ξοδεύετε ασκόπως τις χειροβομβίδες σας, τους λέει. Κι όταν ο ταγματάρχης του φωνάζει να μην εκθέτει τόσο τον εαυτό του, ο δάσκαλος του απαντάει:

– Φοβάμαι μήπως χάσουμε σήμερα το ύψωμα. Και τι θα δικαιολογηθώ ύστερα εγώ στους μαθητές μου, άμα γυρίσω στο σχολείο;».

(Χρ. Ζαλοκώστα, «Πίνδος», εκδ. «Εστία», σελ. 194).

**Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος Κιλκίς – Μέλος ΙΗΑ**

INTERNATIONAL HELLENIC ASSOCIATION.

Πηγή : <https://professors-phds.com/>